

Τὸ Βυζαντ. ἐπιθ. γοργοδρομός. Βλ. Σ. Κουμαν., Συναγ. λεξ. ἄθησαυρ. εἰς λ.

Ὁ ταχέως, γοργὰ τρέχων ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κ' ἔπεσε ἀπ' τ' ἀμάξι αὐτὸς καὶ τ' ἄλογα
τὰ γοργοδρομία ξαφνιαστήκαν

Λεξ. Δημητρ.

Καὶ τώρα νειώθω τὸ φοιχτὸ τὸν πόνο νὰ μὲ καίει,
γιατὶ 'ς τὴν πόλιν ὀλόγυρα τὰ γοργοδρομία τ' ἄτια
τοῦ Ἀχιλλέα τοῦ φοιτᾶ τὸν ἐτρανοῦσαν

Ν. Ἐστ., ἐνθ' ἄν., 211.

γοργοδρομοῦσα ἡ, Α. Μαμμέλ., Θαλασσιν., 27.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργοδρομός καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. — οὐσα, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Α. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ
37 (1925), 180 κέξ.

Ἡ ταχέως, γοργὰ βαδίζουσα: Ἄσμ.

Ἀτλαζωτή, καμαρωτή καὶ μουρωτή, λουσάτη,
τινάχτρα, σβέλτη, ἀκούραστη, ἑλαφρὰ γοργοδρομοῦσα
(νοεῖται ὁ ἰχθύς ζαργάνα).

γοργοδρομῶ Δ. Σάρρ., Εὐριπ. Ἰππόλ., 1132.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργοδρομός.

Ταχέως, γοργὰ τρέχω: Ποίημ.

Ὡ, τὰ Βενέτικα ἄλογα πλὺθ δὲ θὰ τὰ ὀδηγήσης
'ς τῆς Λίμνης τὸ ἵπποδρομιο, γιὰ νὰ γοργοδρομήσης.

γοργοέρχομαι ἐνιαχ. γοργόρχομαι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. ἔρχομαι.

Ἐρχομαι συντόμως, σπεύδω: Ἄσμ.

Ἀποῦ 'χει ἀγάπη 'ς τὰ μακρὰ καὶ θέλει νὰ γοργόρθη,
τὴν Πέφτη ἀργὰ μὴν ἀνελῇ, τὴν Παρασκὴ μὴ γλώθῃ
(ἀνελῇ = ἀναλύῃ, ξαίνει μαλλιά).

γοργοξευγαρώνω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. ξευγαρώνω.

Ταχέως, γοργὰ ξευγαρώνω: Ἄσμ.

Ἐθέ μου, καὶ σὰ δό'καμες οἱ νέοι ν' ἀγαπειοῦνται,
γοργοξευγαρώνέ τσι σκιάς, νὰ μὴ βαραιοῦνται.

γοργοθάλασσα ἡ, ἐνιαχ. γοργοθάλασσα Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. θάλασσα.

Ἡ τρικυμία ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐκαμε γοργοθάλασσα κ' ἐπνίγη τὸ καράβι
Πελοπν. (Μάν.)

γοργοθανατιὰ ἡ, Π. Βλαστ., Κριτικ., ταξιδ., 65 —
Λεξ. Βλαστ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. θανατιὰ.

Ὁ γοργὰ, ταχέως ἢ προώρως ἐπερχόμενος θάνατος
ἐνθ' ἄν.: Φυσικὸ ἔρχεται καὶ προεπόμενον στέκει νὰ θυμηθῇ
κανεὶς ὁμηρικὰ μεγαλεῖα καὶ νὰ μαυροχολίση γιὰ τῆς δόξας
τὴ γοργοθανατιὰ Π. Βλαστ., ἐνθ' ἄν.

γοργοθάνατος ἐπιθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.
Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. θάνατος.

1) Ὁ ταχέως ἀποθανὼν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.
2) Ὁ προώρως ἀποθανὼν Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Κόρη μου γοργοθάνατη, χαροσαγνιτεμένη
Λεξ. Δημητρ.

γοργοθάπτω ἐνιαχ. Μετοχ. οὐδ. γοργοθυθαμμένου
Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ θάπτω.

Θάπτω ταχέως, γοργὰ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀχ, μονο' γορ-
θυθαμμένου! (ἀρά) Ἡπ. (Ζαγόρ.)

γοργοκαβαλλάρης ὁ, Ι. Ζερβ., Ἰλ. Δ 963 — Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. καβαλλάρης.

Ὁ ταχύς, γοργός ἵππεύς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κ' οἱ γοργοκαβαλλάρηδες Καδμεῖοι | γι' αὐτὸ θυμόνοντας
Ι. Ζερβ., ἐνθ' ἄν.

γοργόκαιρος ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ οὐσ. καιρός.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ὁ καιρὸς παρέρχεται γοργὰ, ταχέως,
ὁ ἐπὶ μικρὸν μόνον ὑπάρχων. Συνών. λιγόκαιρος.
Ι. Ζερβ., ἐνθ' ἄν.

γοργοκάμουσα ἡ, Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 253.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. κάμνω, εἰς τὸ ὅπ.
καὶ κάμω.

Ἡ ταχέως περαίνουσα τὸ ἔργον: Παροιμ.

Γυναῖκα γοργοκάμουσα, ἀμ' ὄχι γοργοφαίνουσα
(ἀξία εἶναι ἡ γυνὴ ἢ ταχεῖα ὄχι μόνον εἰς τὸ ὑφαίνειν ἀλλὰ
καὶ εἰς τὰς λοιπὰς ἐργασίας).

γοργοκάραβο τό, Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 219.
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργός καὶ τοῦ οὐσ. καράβι.

Ταχύ, γοργὸν πλοῖον, καράβι ἐνθ' ἄν.: Εἶδα τ' ἀστέ-
ρια κινούμενα ἀπάνω του, σὰν γοργοκάραβα Α. Καρκαβίτσ.,
ἐνθ' ἄν.

γοργοκατεβαίνω Σ. Σκίπ. Ν. Ἐστ. 19 (1936), 385.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γοργὰ καὶ τοῦ ρ. κατεβαίνω.

Ταχέως, γοργὰ κατέρχομαι: Ποίημ.

Καθὼς γοργοκατέβαινα 'ς ἀτάραχα ποτάμια
χωρὶς πιλότοι μὲ σκοινιά νὰ μ' ὀδηγᾶνε πιά...

γοργοκίνημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ Βυζαντ. γοργοκίνημα. Βλ. Διγεν. Ἀκρίτ.
(ἐκδ. Δ. Πασχάλ.) εἰς Λαογρ. 9 (1926), 315 «ἀπὸ δὲ τὰ
γοργοκινήματα καὶ τὰ παιγνίδια ἔδειχναν τῆς ἐρωτοληψίας
τὴν παίδευσιν».

Ἡ ταχεῖα, γοργὴ κίνησις. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ.
Διγεν. Ἀκρίτ., ἐνθ' ἄν.

γοργοκινησιὰ ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γοργοκινῶ.

Ἡ ταχεῖα, γοργὴ κίνησις, ἡ εὐκίνησις, ἡ ιδιότης τοῦ
ταχέως κινεῖσθαι.

γοργοκίνητα ἐπιρρ. Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 70
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γοργοκίνητος.

Διὰ ταχείας, γοργῆς κινήσεως ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐνας 'ς τὸν ἄλλονε μπροστὰ σκυμέν' οἱ θεριστάδες
θερίζουν γοργοκίνητα μ' ἥλιοκαμένους σβέγκους
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

